

Sygn. akt I C 984/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Raciborzu Wydział I Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marzena Korzonek

Protokolant: st. sekr. sądowy Helena Chrubasik

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2015 roku w Raciborzu

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Funduszu (...) w G.

przeciwko: D. B.

o zapłatę

1. oddala powództwo,

2. zasądza od powoda (...) Funduszu (...) w G. na rzecz pozwanego D. B. kwotę 617,00 złotych (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 984/15

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 28 sierpnia 2015 roku w postępowaniu upominawczym powód (...) Fundusz(...) w G. wniósł o zasądzenie od pozwanego D. B. kwoty 3.808,38 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając powództwo powód podał, że posiada wierzytelność względem pozwanego powstałą z tytułu umowy zawartej przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym (...) Sp. z o. o. w W. (obecnie (...) S.A.), na podstawie której wystawił dokumenty księgowe. Podał, że pozwany nie zapłacił zadłużenia wynikającego z dokumentów księgowych wraz z ustawowymi odsetkami obliczonymi do dnia wytoczenia powództwa. Ponadto wskazał, że w dniu 20 kwietnia 2015 roku nabył przedmiotową wierzytelność w drodze cesji. Powód nadmienił, że na kwotę dochodzoną pozwem składają się kwoty: 2588,80 zł tytułem sumy kwot niezapłaconych dokumentów księgowych i 1219,58 zł tytułem odsetek ustawowych naliczonych od dnia następnego po dacie płatności dokumentu księgowego do dnia wytoczenia powództwa.

W dniu 21 października 2015 roku w sprawie wydano nakaz zapłaty, zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego nakazu zapłaty w przepisany prawem terminie pozwany D. B. złożył sprzeciw, zaskarżając nakaz w całości i wnosząc o oddalenie powództwa. Nadto wniósł o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu w wysokości prawem przewidzianej. Uzasadniając swoje stanowisko pozwany wskazał, że na dochodzoną przez powoda sumę składają się: kara za niezwrócony sprzęt w kwocie 1.000 zł, kara za zerwanie umowy w czasie

oznaczonym w kwocie 190 zł, kara za zerwanie warunków promocji głównej w łącznej kwocie 2.104 zł. W ocenie pozwanego z treści załączonych do pozwu dokumentów nie wynika, aby został on prawidłowo wezwany do zwrócenia sprzętu, nadto nie doręczono mu noty obciążeniowej. Ponadto, z ostrożności procesowej, w przypadku uwzględnienia powództwa, pozwany wniósł o rozłożenie należności na raty. Podał, że jego sytuacja majątkowa jest trudna i utrzymuje się z prac dorywczych za granicą.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał twierdzenia i wnioski zaprezentowane w pozwie. Odnosząc się do zarzutu braku wezwania do zwrócenia sprzętu wskazał, że w jego ocenie zarzut ten jest bezzasadny, albowiem z Regulaminu świadczenia usług wynika, iż abonent ma obowiązek niezwłocznego zwrotu sprzętu z zastrzeżeniem, że zwrot ten ma nastąpić w terminie 14 dni po rozwiązaniu lub wygaśnięciu umowy. Nadto nie wyraził zgody na spłatę zobowiązania w ratach. Dodatkowo wyjaśnił, że pozwany został poinformowany o cesji wierzytelności oraz został wezwany do zapłaty w terminie 14 dni.

Na rozprawie w dniu 15 grudnia 2015 roku pozwany przyznał zawarcie i treść umowy między stronami. Podniósł, iż korespondencja od poprzednika prawnego powoda nie była kierowana ani na adres zameldowania, ani na adres korespondencyjny pozwanego. Zakwestionował wysokość oraz fakt wykazania obowiązku zapłaty wszystkich faktur i not obciążeniowych dołączonych do pozwu. Nadto zakwestionował fakt wcześniejszego zakończenia umowy z winy pozwanego, ponieważ żadna korespondencja nie została mu w tej kwestii doręczona. Nadmieniał, że nie otrzymał żadnego wezwania do zapłaty. Oświadczył, iż nie został zawiadomiony o zmianie wierzyciela. Nadto zakwestionował prawdziwość not obciążeniowych, faktur VAT, dokumentów sprzedaży, rozliczeń dołączonych do pozwu oraz cennik dołączony do pisma powoda z dnia 7 grudnia 2015 roku, ponieważ niewiadomo jakiego okresu czasu on dotyczy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. B. zawarł w dniu 16 listopada 2010 roku z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę o świadczenie usług na okres 25 miesięcy.

Bezsporne, potwierdzone umową nr (...) k. 10-11.

W dniu 20 kwietnia 2015 roku (...) Spółka Akcyjna w W. (następca prawny (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.) dokonała cesji wierzytelności przysługującej jej z tytułu powyższej umowy na rzecz (...) Funduszu (...) w G..

Dowód:

- umowa sprzedaży wierzytelności k. 40-44;
- odpis z KRS k. 45-47.

W dniu 12 czerwca 2015 roku (...) Spółka Akcyjna w W. sporządziła zawiadomienie o zmianie wierzyciela dla D. B. wraz z wezwaniem do zapłaty kwoty 3780,57 zł.

Dowód:

- zawiadomienie o zmianie wierzyciela k. 7;

W dniu 12 czerwca 2015 roku (...) Fundusz (...) w G. sporządził wezwanie do zapłaty dla D. B. na kwotę 3780,57 zł.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty k. 8;

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zaoferowanych przez strony oraz zeznań pozwanego D. B.. Część stanu faktycznego była bezsporna, tak zatem nie wymagała dowodu.

Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z kserokopii na kartach od 12-19, 50-52. Niepoświadczone za zgodność z oryginałem wydruki komputerowe

i kserokopie dokumentów nie stanowią bowiem dokumentu. W świetle przepisów k.p.c.

i orzecznictwa Sądu Najwyższego przez dokument rozumie się jego oryginał, a wyjątki, kiedy oryginał może być zastąpiony przez odpis (kserokopię), określa ustawa. Niepoświadczona kserokopia nie jest dokumentem. Mieści się ona w stosowanym w k.p.c. pojęciu odpisu

(jako odwzorowanie oryginału), jednak poświadczenie jej zgodności z takim oryginałem mieści w sobie jednocześnie oświadczenie strony o istnieniu dokumentu o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Zwykła odbitka ksero (tj. odbitka niepotwierdzona, niestanowiąca dokumentu) nie może zastąpić dokumentu, na którego bazie powstała.

(tak słusznie: Żyźnowski T., Komentarz do art. 129 Kodeksu postępowania cywilnego, LEX 2013).

Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanego D. B. w części dotyczącej zawarcia umowy z poprzednikiem prawnym powoda, albowiem zeznania te korespondowały w tym zakresie z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w toku postępowania.

W pozostałym zakresie zeznania pozwanego Sąd ocenił jako mało przydatne dla rozstrzygnięcia. W ocenie Sądu okoliczność zmiany adresu przez pozwanego jest w realiach niniejszej sprawy bez znaczenia, o czym będzie mowa niżej.

Sąd zważył, co następuje:

Mając na uwadze ustalony w sprawie stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał powództwo za bezzasadne. Dochodząc do powyższej konstatacji Sąd Rejonowy kierował się następującą wykładnią przepisów prawa.

Zgodnie z art. 353 § 1 k.c. zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić.

Powód dołączył do akt sprawy kserokopie faktur VAT i rozliczeń bieżących, nadto cennik opłat i usług, których nie można uznać za dowód. Pozwany zakwestionował prawdziwość not obciążeniowych, faktur VAT, dokumentów sprzedaży, rozliczeń dołączonych do pozwu oraz cennik dołączony do pisma powoda z dnia 7 grudnia 2015 roku.

Zgodnie z art. 253 zd. 2 k.p.c. jeżeli spór dotyczy dokumentu prywatnego pochodzącego

od innej osoby niż strona zaprzeczająca, prawdziwość dokumentu powinna udowodnić strona, która chce z niego skorzystać. Powód nie przedłożył oryginałów wskazanych wyżej dokumentów, tak zatem nie udowodnił istnienia i wysokości roszczenia. Wskazać również należy, że powód nie przedłożył żadnych dowodów nadania ani doręczenia pozwanemu zawiadomienia o cesji wierzytelności i wezwania do zapłaty, a więc nie można uznać,

iż przedmiotowa umowa została skutecznie rozwiązana, a pozwany zawiadomiony o cesji wierzytelności. Zgodnie z Rozdziałem VIII ust. 11 Regulaminu świadczenia usług stanowi, że w razie rozwiązania, wygaśnięcia lub zakończenia w inny sposób umowy, Abonent zobowiązany jest do niezwłocznego zwrotu (...) udostępnionych Dekodera, karty dekodującej z zastrzeżeniem, iż nie może nastąpić to później niż w terminie 14 dni od dnia rozwiązania, wygaśnięcia lub zakończenia w inny sposób umowy. Z tytułu opóźnienia w wykonaniu tego obowiązku, Abonent będzie zobowiązany do uiszczenia na rzecz (...) kary w wysokości określonej w cenniku. Z tytułu niezwrócenia przez Abonenta udostępnionych Dekodera, karty dekodującej, Abonent będzie zobowiązany do uiszczenia na rzecz (...) kary w wysokości określonej w cenniku. Warunkiem zaistnienia roszczeń z cytowanego przepisu jest rozwiązanie, wygaśnięcie lub zakończenie w inny sposób umowy między stronami. Tymczasem jak wskazano wyżej powód nie wykazał faktu rozwiązania umowy, a co za tym idzie daty tego rozwiązania, co byłoby warunkiem naliczenia kary umownej. Powód też nie wykazał, aby pozwany zerwał warunki promocji. Skoro zaś powód nie wykazał zasadności żądania kary za niezwrócony sprzęt,

kary za zerwanie umowy w czasie oznaczonym, kara za zerwanie warunków promocji głównej, faktu zaległości wobec powoda- zbędnym było odnoszenie się do zasadność wysokości żądanych kwot.

Reasumując powód nie wykazał, że przysługuje mu wierzytelność wobec pozwanego, tak zatem nie wykazał zasadności żądania od pozwanego kwoty 3.808,38 zł. W konsekwencji Sąd oddalił powództwo.

O kosztach orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c. Powód, jako strona przegrywająca musi zwrócić pozwanemu poniesione przez niego koszty procesu w wysokości 617 zł,

na które składa się: wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 600 zł (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu [Dz.U.2013.461 j.t.]) i opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie

17 zł.